Bývalý brankář **Martin Altrichter** si zavzpomínal nejen na parádní cestu zlínských hokejistů za pohárem šampionů, ale také na následné čtrnáctidenní oslavy:

Byli jsme zralí na protialkoholní léčebnu

danielostrc[redacted]k@denik.cz

CO DNES DĚLÁ MISTR HOKEJOVÉ EXTRALIGY 2004 MARTIN ALTRICHTER?

„Mám svou gólmanskou školu, ve které mám pod sebou osm trenérů. Věnuji se hlavně jí, navíc mám pořád hospodu v Jihlavě a řeším i nějaké nemovitosti. Trénuji i na Kobře Praha. Všechno podřizuji dětem. Jeden chytá, druhý hraje, čas trávím furt na zimáku. Nic moc se nezměnilo."

Bývalý hokejový brankář Martin Altrichter

Praha, Zlín – Kryštof Kolumbus našel až po dlouhých pěti stech letech nástupce. Patnáct let kariéry kroužil po republice se zabalenou taškou. Oblékl na sebe deset různých extraligových dresů, celkem vystřídal pětadvacet hokejových adres. Bývalého brankáře, baviče a šoumena MARTINA ALTRICHTERA proto netřeba příliš představovat. Je totiž pravděpodobné, že ho znáte, dost možná byl třeba vaším sousedem. Pouze ve Zlíně v roce 2004 se dočkal, když zvedl nad hlavu mistrovský pohár. A pak jste o něm čtrnáct dnů neslyšeli. „Na to se nezapomíná," tvrdí dnes s typickým úsměvem 40letý Martin Altrichter.

Tak se předveďte. Co vám utkvělo v paměti z oslav?

(Smích.) Hodně věcí a spoustu z nich si také nepamatuji. Oslavy byly tak bujaré, že jsme byli zralí na protialkoholní léčebnu. *(Směje se.)* Ale každý takový úspěch se musí zapít. Vyšlo nám to krásně i na víkend, protože lidé měli volno a mohli se bavit a radovat. Euforie lidí se dostávala dál a dál, že jste byl schopný slavit týden i čtrnáct dní v kuse. Furt jste si měl s kým povídat, pořád byli lidé, kteří se chtěli bavit. Třeba tohle v Praze nikdy nezažijí. Ve městech, kde je víc vyžití. Mnoho lidí jsem poznal už během sezony, takže jsem měl i spoustu kamarádů. Lidi byli k sobě tolerantní. Prostě bomba.

Jak se vám líbila jízda vláčkem po městě?

(Další výbuch.) Na ni jsem také nikdy nezapomněl. Už jsme měli po nějakých hospodách. Měli jsme s sebou hasičák, mysleli jsme, že je pěnový a o on to byl přitom práškový. V rámci možností jsme to zvládli. Oslavy byly parádní a náramně jsme si je užili. Jelikož nějakým způsobem podnikám i ve Znojmě a na baráku mám fotbalisty i hokejisty, tak jsem tam teď byl, když jejich fotbalisté postoupili do první ligy. Takže jsme zaveleli k oslavám. Byl jsem jejich štěstíčko. Ukázal jsem jim, jak se slaví.

Zavzpomínáte si často?

Pořád. Každou chvíli. Protože jsem pořád fanoušek a kluky jsem sledoval. S Čájou (Petr Čajánek – pozn. aut.) jsem byl domluvený, že přijedu na nějaký zápas. Bohužel až před tím posledním jsme se s dětmi vrátili z turnaje z Finska a nestihl jsem to. Příští rok by bylo dobré po deseti letech zavzpomínat a udělat nějakou pořádnou akci. Takové věci se nezapomínají.

Kde máte uloženou medaili?

Děcka ji mají pod kontrolou. Obvykle ji mám vystavenou, občas si ji půjčí. Samozřejmě vzpomínám, když se na ni podívám. Ale když vidím svou a ty, které jsou dneska, je to nebe a dudy. Mám tady ještě malý pohár, spoustu fotek a vzpomínek. Jsou cennější než nějaká medaile.

V čem bylo tehdejší kouzlo mužstva, které dosáhlo historického úspěchu?

Tým byl skvěle poskládaný. Byly tam hvězdy i dělníci. Asi největší devízou byla parta borců, kteří táhli za jeden provaz. Akorát Čája nám tam chyběl. Jemu to přeju fakt nejvíc. Doufám, že je ještě mladý a ještě si to vyhraje.

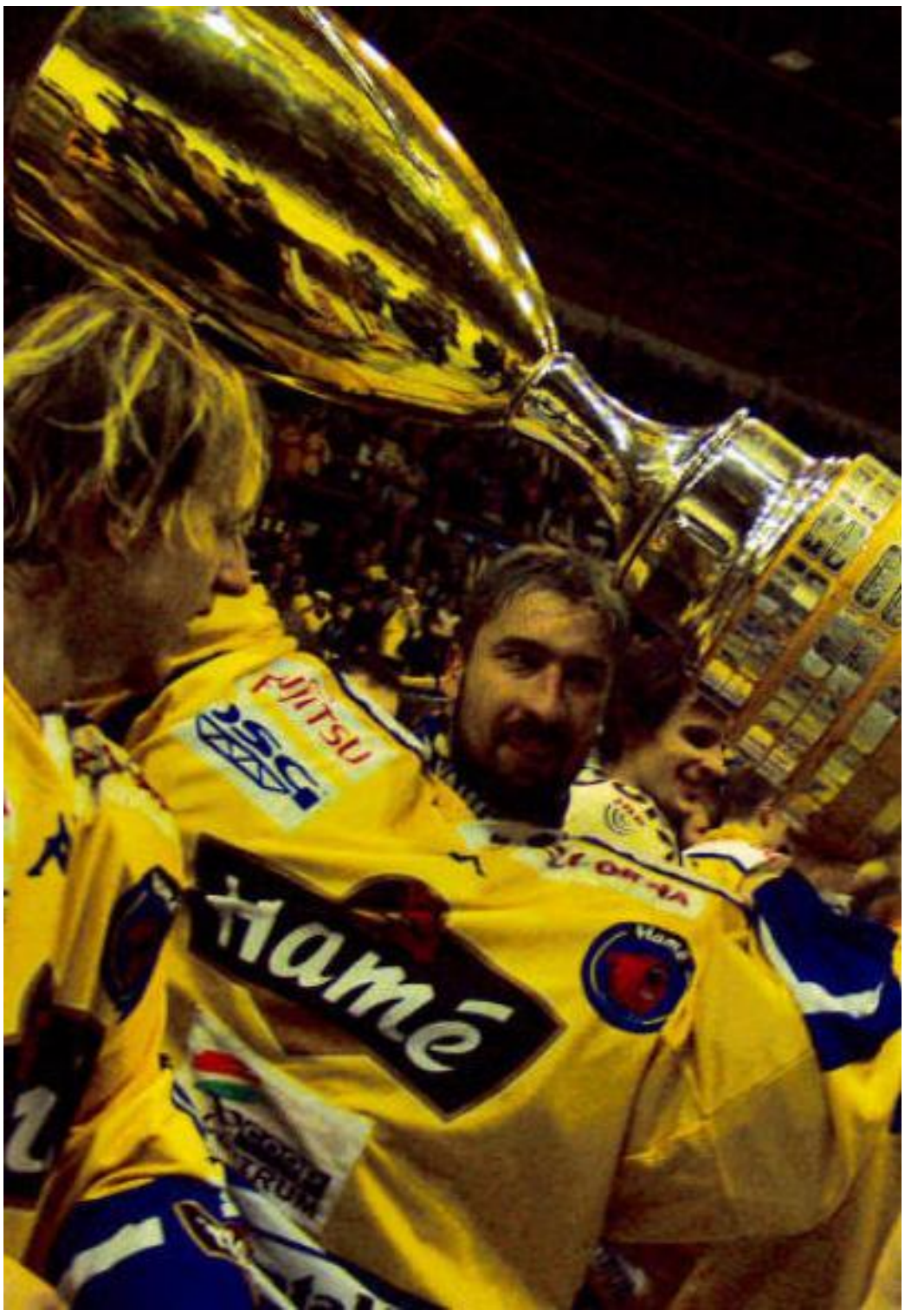

S POHÁREM NAD HLAVOU. Někdejší brankář zlínských hokejistů Martin Altrichter si užívá slastné chvíle šampiona. Vystřídal 25 klubů, ale pouze ve žlutomodrém dresu dosáhl na vrchol. Foto: archiv Deníku

Letos byli strašně blízko. Já už nemůžu nikomu fandit. Komu držím pěsti, ten prohraje.

CHVÍLE SLÁVY

Je to on, kdo očaroval zbrusu novou Sazka arénu v roce 2004. Brankář Zlína Martin Altrichter ve finálové sérii proti pražské Slavii ve třetím a čtvrtém zápase pustil pouze jednu ze 78 střel. Ve třetím zápase série, vůbec v prvním v nové aréně, vychytal čisté konto. „Tohle mi už nikdo nesebere," lebedil si Altrichter. Slávisté ho přitom obstřelovali, Vondrka dvakrát napálil puk jen do tyče, bleskově zasahoval lapačkou, betony ucpával všemožné otvory, kterými mohli slávisté procpat kotouč za jeho záda. Všemu zlínský čaroděj odolal. „Pánbůh stál nade mnou, od té doby jsem věřil, že to uhrajeme," vykládal tenkrát spokojený zlínský brankář, který do finále naskočil ve druhé třetině prvního zápasu po zranění Murínova prstu. A pak už ve zlínské kleci zůstal, jelikož kouč Bokroš ctil pravidlo, že vítězná sestava se nemění. „Trenér mi řekl, že nesmím dostat gól. To jsem splnil," pochvaloval si.

Který moment vás nastartoval?

Předtím po neúspěchu a 13. místě z předchozí sezony nebyla sebedůvěra týmu na potřebné úrovni. Důležitý byl proto už začátek sezony, který se nám vydařil. Všichni jsme pochopili herní systém, který pasoval přesně na tým, který ve Zlíně byl. Jinému týmu by bylo těžké tento styl vnutit, aby byl úspěšný.

Úspěšní byste však nebyli, nebýt gólu Jaroslava Balaštíka tři vteřiny před koncem čtvrtého zápasu čtvrtfinálové série s Třincem a následně v nájezdech jste vyrovnali stav série na 2:2. Byl to klíčový okamžik v play off?

Určitě. Začali jsme tam bezbrankovou remízou a na penalty prohráli. Pak se to otočilo. Buldočí vůlí jsme to zlomili. V sérii s Třincem jsme chtěli víc. Také ve finále se Slavií jsme měli namále, kdy jsme otočili druhý zápas Barinou (Peter Barinka – pozn. aut.) v prodloužení. K tomu, aby se něco podobného dokázalo, je potřebné i štěstí, které jsme si zasloužili.

Vy osobně jste štěstí šlapal pořádně na paty. Po první třetině pátého finále jste prohrávali 0:1 a vy jste prý z pověrčivosti šel na jiné WC, než kde jste obvykle chodil. Vzpomínáte?

(Smích.) Vybavuji si to, že jsem se šel vyčurat na druhý záchod a otočili jsme zápas. Jsem už takový magor. Podobné věci uznávám. Dokonce už s dětmi jako trenér takové věci dělám. V Petrohradě jsme také prohrávali, tak jsem se na poslední třetinu převlékl do kvádra a zápas jsme otočili. Zkouším měnit věci po herní stránce a podobné impulsy, které fungují. Podle mě v tom nějaké spojení je.

Odchytal jste celou druhou polovinu play off a celé finále. Čekal jste tolik prostoru?

Když odečtu asi čtyři zápasy, tak jsme sezonu s Ičem (Murínem) odchytali skoro nastejno. Točili jsme se, ale každý z nás chtěl chytat. Bylo to dobré v tom, že chytal ten, který měl větší fazonu. Pro tým je strašně důležité, když má dva vyrovnané gólmany.

Vybavíte si ještě dnes moment, když jste nad hlavu zvedl mistrovský pohár?

To mám husinu ještě teď. Nyní si všechno uvědomuji ještě jiným způsobem.

Jakým?

S nostalgií, pobrečel jsem si. Pamatuji si doutník s Tomášem Baťou, který už bohužel mezi námi není. Jsou to vzpomínky, které mi v paměti zůstanou do smrti. Jestli nedostanu Alzheimera, tak to budu mít v paměti pořád a budu mít z toho radost. Také se občas do Zlína podívám. Když pominu smutné záležitosti kolem rozloučení s Karlem Rachůnkem, podařilo se mi k vám dostat i letos zkraje sezony. Jsme schopní se sejít i s ostatními kluky. Ve Zlíně byla spokojená celá rodina. Děti i manželka na něj vzpomínají také dobře. Zlín je jedno z míst, kde bych si dokázal představit i žít.

K titulu vás dovedl i trenér Bokroš, se kterým jsi asi neměl úplně nejlepší vztahy. Jaký to byl trenér?

Nebylo to ideální, ale nějakým způsobem jsme se v rámci možností respektovali, což se mu vyplatilo. Ať chceme nebo ne, jeho herní styl se k týmu hodil a byl důležitou součástí úspěchu.

V čem to neklapalo?

Měl tam Iča (Murína), kterému věřil víc, ať jsem dělal cokoliv. Nejsem člověk, který si nechá srát na hlavu. Pral jsem se o svou pozici, kterou se snažil utlouct. Ale je to pryč. Užil jsem si to.

Vzpomenete si, jak jste se do Zlína vůbec dostal?

Bylo to vyřešené rychle. Byl jsem dva roky ve Znojmě a sezona se mi podařila, ale neshodli jsme se s trenérem Hořavou. Bylo mi nabídnuto nějaké snížení platu, na což jsem nepřistoupil. Šel jsem studovat trenérskou licenci skupiny B a těsně před sezonou měl Igor nějaké zdravotní problémy, takže se to takhle vyřešilo a už v prvním zápase po první třetině jsem nastupoval.

Výhry jste slavil vždycky s fanoušky přemety a stojkami. Zvládl byste to ještě dnes?

Na suchu ano, ale ve výstroji už asi ne. Jezdím si ještě zachytat za starou gardu, ale vždycky jsem tak bolavý a unavený, že mě to ani nenapadlo. Ale chodím hrát florbal, tak jsem ještě schopný takhle gól oslavit.

Jak vás vůbec taková oslava napadla?

To už je dávno, naučil mě to táta. Zkoušeli jsme to spolu na suchu a furt jsem to nechápal. Říkával mi: když budeš něco umět a ještě budeš šoumen, lidi tě budou mít rádi. Když umíš něco nadstandardního, každý si tě bude pamatovat. Bylo to někdy v dětství, ještě v Jihlavě. Učil mě to v létě se žáky, nešlo mi to do hlavy.

Vybavíte si váš první extraligový zápas v dresu Slavie na ledě Pardubic?

Ano, dostal jsem tam myslím šestku. Byli jsme z toho vykulení, ale zvládl jsem celý zápas. Byl to trošku šrumec, jiný hokej, ale během sezony jsme se probrali a dokonce jsme sahali na play off. Mám takové etapy, vyčapal jsem postup Slavii, nyní tomu bude dvacet let a Zlín bude slavit deset let od titulu. To jsou moje taková výročí.

V čem vás baví práce s dětmi?

Baví mě to a moc o tom přemýšlím. Jde na dětech nejvíce vidět, jak jdou nahoru. V tom je to nejvíce efektivní. Když vezmu dva naše kluky, musím je v iniciativě ještě brzdit.

Máte i vyšší ambice?

Určitě. Zkouším si systémy, dělám si selekci, jezdím po světě. Mám nějakou svou filozofii a výsledky jdou vidět. Jsem velký magor, přísný trenér, ale zároveň i jejich kámoš.

Chodíte stále na ryby?

Samozřejmě rybník pořád funguje. Ale nemám na něj moc čas. Přes léto se na ryby dostanu, ale skončil hokej a začínáme inline hokej. Jedeme furt ve starých kolejích. Není moc času, rybaření si užiji nejvíc ve stáří.

Martin Altrichter

Narozen: 16. listopadu 1972 v Jihlavě. **Výška:** 181 cm. **Váha:** 82 kg. **Hůl:** L. **Přezdívka:** Alťák, Alkáč.
Největší úspěchy: mistr extraligy (03/04, Zlín), vicemistr extraligy (04/05, Zlín), postup do extraligy (93/94, Slavia), juniorský mistr republiky s Jihlavou, Vyhlášený nejlepší hráč play-off 2004, 1x mistr světa v in-line hokeji, 5x vicemistr světa v in-line hokeji, 8x bronz z MS v in-line hokeji
První zápas v nejvyšší soutěži: 16. září 1994, 1. kolo: Pardubice – Slavia 6:2 (v brance Slavie).
První vychytaná nula v nejvyšší soutěži: 8. prosince 1996, 28. kolo: Jihlava – Plzeň 0:0 (v dresu Plzně).
Poslední zápas v nejvyšší soutěži: 20. ledna 2008, 43. kolo: Plzeň – Ústí n. L. 5:4 p (v dresu Plzně).

DUKLA JIHLAVA
„Vojna a nějaké průsery. Byl jsem už v áčku, ale ještě jsme vyhráli s juniorkou titul."
SLAVIA PRAHA (93-98)
„Vybavuje si mi postup do extraligy a také obrovská euforie. Strávil jsem tam pět suprových let."
PLZEŇ (96-97)
„Šel jsem tam na rok na hostování ze Slavie a poznal manželku. To bylo nejdůležitější."
OLOMOUC (97-98, 1. liga), OPAVA, (98-99, 1. liga)
„Super parta, ale hráli jsme bez peněz. Opava jakbysmet."
ROSICE (99-00, 1. liga), SLAVIA PRAHA (01-02, 1. liga)
„Z Rosic jsem se prodal do Chomutova, ještě v té sezoně jsem se vrátil na Slavii. Přerazil jsem si sanici a šel chytat do Oberhausenu a na play off do Trenčína. Malý už byl na světě, tak nám sáhl na žehličku. Bylo to divoké."
ZNOJMO (00-01, 02-03)
„Super. Bohužel s příchodem trenéra Hořavy to začalo haprovat. Poznal jsem spoustu lidí jako ve Zlíně. Nedosáhli jsme sice velkého úspěchu, ale lidi tam hokej milovali stejně. Bylo tam složité dostat rodiče na zimák. Chodilo tam pět tisíc lidí a každý měl své místo. Když lidi začali fandit ´Znojmo, pojďme všichni Znojmo´, měl jsem na zádech husinu."
CHOMUTOV (00-01, 1. liga)
„Byly tam ambice na postup do extraligy. Ale ještě to nebylo připravené. Byla tam spousta práce. Koupil jsem si tam byt, dal jsem ho do kupy. Narodil se mi druhý kluk, takže jsem byl kousek od Prahy. Tam jsem dojížděl."
OBERHAUSEN (01-02, Německo)
„Dostal jsem se tam přes Petra Břízu, zranil se jim gólman, tak potřebovali někoho relativně zkušeného. Byli tam super hráči jako Jerguš Bača. Domluvil jsem se i na další sezonu, ale z nejvyšší soutěže spadli až do čtvrté ligy. Úplně to zkrachovalo."
OLOMOUC (03-04, 1. liga)
„Tam jsem byl ze Zlína jen na jeden zápas. Hrál jsem tam jen na domluvu. Jarda Píchal, který se mnou hrál v Rosicích tam dělal manažera, tak jsme si zavolali. Potřebovali pomoct. V té době chytal Ičo, nebyl s tím problém."
VSETÍN (05-06)
„To byla také anabáze bez peněz. Po titulu jsme s Ernestem k sobě měli averzi, nechal mě chytat 17 zápasů, což po předchozí sezoně nebylo adekvátní. Nechtěl jsem se na to dívat."
LITVÍNOV (05-06, 06-07)
„Tam to bylo super. Měl jsem tam asi nejlepší finanční podmínky, jaké jsem kdy měl. Bohužel v 5. kole mě Standa Procházka z Liberce prosedl koleno a dostal jsem se na led někdy o Vánocích. Dal jsem se sice do kupy, ale samozřejmě v té době už dobře chytal Jarda Hübl a svým způsobem jsem byl pro ně zbytečný luxus a prodali mě do Boleslavi."
MLADÁ BOLESLAV (06-07, 1. liga)
„Byla velká očekávání o postup do extraligy, který se ale nepovedl a po sezoně jsme to ukončili."
ČESKÉ BUDĚJOVICE (07-08)
„Byl jsem tam za Honzu Cháberu na zkoušku s tím, že jsem poté měl jít do Běloruska. Už jsem měl podepsanou smlouvu, ale ozval se Petr Bříza. Nic jsem neřešil a šel do Sparty."
SPARTA PRAHA (07-08)
„Zranil se tam Tomáš Popperle, na závěr celkem úspěšná štace. Na konci jsem byl už domluvený v Salzburgu, ale Petr (Bříza) mě prodal do Plzně, kde jsem následně strávil další rok a půl. V první sezoně to bylo super, ale ve druhé jsem si urval postranní křížový vaz a už jsem se v tom plácal, tak jsem kariéru nenápadně ukončil. Mezitím jsem dvakrát pomohl zachránit Beroun a to bylo všechno. Teď už si chodím jen zahrát za starou gardu. Chybí mi to, ale výkonnost ani fyzička už není. Kdybych měl tolik informací o chytání, jako mám nyní, byla by kariéra úplně jiná."